

de med denne Lovs Gennemførelse forøgede Udgifter. Der har allerede meldt sig en Del lysthavende til disse 5 Millioner, og jeg melder mig ogsaa som lysthavende, særlig fordi Forholdene i de sønderjydske Landsdele er saa abnorme, som de er. Jeg var desværre ikke til Stede i Udvalget den Dag, dette Tilsagn blev givet, og da jeg mødte der næste Gang, og der skulde afgives Betænkning, tillod jeg mig at sige, at det var jo en Spurv paa Taget, men da blev der fra anden Side sagt: For Dem betyder det virkelig en Spurv i Haanden, idet Ministeren har udtalt, at der med disse 5 Mill. Kr. særlig var tænkt paa de Forhold, som gjorde sig gældende i de sønderjydske Landsdele. Jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne bekræfte dette Udsagn. Jeg beklager meget, at de Oplysninger, som jeg havde ønsket fremskaffet fra de sønderjydske Landsdele, ikke har kunnet være til Stede, inden Betænkningen afgaves. De kunde maaske ellers have givet mig Anledning til at stille et Ændringsforslag. Der blev paa et givet Tidspunkt under Udvalgsbehandlingen fra radikal Side — jeg tror, det var af det ærede Medlem Hr. Rode, efter at han havde hørt et Foredrag i national-økonomisk Forening af Kreditforeningsdirektør Calløe angaaende Forholdene i de sønderjydske Landsdele om Virkningerne af Markkursens dybe Fald — fremsat en Udtalelse om, at man maaske kunde tænke sig at stille et Ændringsforslag til Lovforslaget, som gik ud paa at afbøde disse Forhold, hvor de virkede alt for haaradt. Et saadant Ændringsforslag fremkom imidlertid ikke. Jeg havde haabet, at det var fremkommet, og jeg kunde have sluttet mig til det. Det er ikke sket, men jeg haaber, som sagt, at den højtærede Indenrigsminister vil kunne give et tilfredsstillende Tilsagn med Hensyn til Støtte til de sønderjydske Kommuner i Anledning af denne Lov. Hvis det ikke skulde blive Tilfældet, maa jeg forbeholde mig at stille Ændringsforslag til tredje Behandling.

Jeg er blandt dem, som har fremsat disse Bemærkninger i Slutningen af Betænkningen om, at man har imidlertid ikke ved at stille Forslag nu om Overgang til Aldersrente, hvilende paa Forsikringsgrundlaget, villet modsætte sig det Fremskridt, en Aldersrente med faste Satser betyder fremfor den nu *skønsmæssigt* tildelte Aldersrentes understøttelse, men har anmodet Ministeren om at lade sagkyndige paa dette Omraade overveje Muligheden af senere at indføre en saadan *hel* eller *delvis* Folkeforsikring, og hertil har Ministeren givet sin Tilslutning.

Jeg vil haabe, at den højtærede Indenrigsminister ikke vil vige tilbage for de Vanskeligheder, som det vil medføre at skaffe fyldestgørende Oplysninger om, hvordan en Folkeforsikring vil komme til at virke. Det, vi nu har, kalder man Aldersrentes understøttelse, og det, vi faar, kalder man Aldersrente. Man kan for mig kalde det, hvad man vil, men det er og bliver en Understøttelse. Selve Maaden, hvorpaa dette udføres, forandres jo ikke, fordi Navnet forandres. Den eneste principielle og væsentlige Forandring, som finder Sted, er det, at denne Understøttelse gives efter faste Satser og faste Betingelser. Jeg anerkender fuldt ud, at et Kultursamfund har Pligt til at sørge for de svage og gamle. Jeg anerkender dette fuldt ud, og jeg tror, at det, at Samfundet anerkender denne Opgave og optager den, kun kan virke forædlende og højnende paa dette Samfunds Medlemmer. Men jeg tror, at det baade for dem, der skal yde, men ogsaa for dem, der skal nyde godt af en saadan Aldersrenteforsørgelse, er bedst, hvis den ikke er fuldstændig vederlagsfri. Jeg kunde godt have tænkt mig, i det Øjeblik vi var gaaet over til en Folkeforsikring, at forhøje de Satser, som her er foreslaaet, saaledes, at baade Statens og Kommunens Bidrag blev det samme, som Tilfældet er nu. Det er for Princippet Skyld, jeg saa stærkt havde kunnet ønske, at vi var kommet over til en Folkeforsikring.

Jeg ser godt det vanskelige i det og har heller ikke stillet noget Ændringsforslag derom, jeg ser godt, at det, efter at man omtrent en Menneskealder igennem har bygget Aldersrenteforsørgelsen paa Understøttelsesprincippet, er uhyre vanskeligt da at gaa over til et andet Princip, og jeg ser ogsaa godt, at det i Øjeblikket vilde betyde en Merudgift for Staten, idet der jo maatte gaas til at skabe en Fond, dels ved de Bidrag, som de forsikrede skulde yde, men ogsaa ved Bidrag fra Staten. En saadan Fond maatte nemlig skabes straks, da man ikke kan gaa ud fra, at Staten i det Øjeblik, de forsikrede kommer og kræver deres Forsikring, er i en saadan økonomisk Tilstand, at den kan give de Bidrag, som skulde være Statens, Samfundets. Jeg anser det altsaa for en Nødvendighed, at der dannedes en Fond, og ser de Omkostninger, der vilde flyde af Administrationen af den. Men til Trods derfor vilde jeg meget ønske, at man kunde komme over til en Forsørgelse paa Grundlag af en Forsikring, om ikke nu, saa dog i en overskuelig Fremtid.

Der er i dette Lovforslag nedlagt mange-